

Dosarul nr. 2rac-249/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. Gh. Stratulat)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Budăi, Iu. Cotruță, V. Mihaila)

ÎNCHEIERE

01 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Întreprinderea de Stat „Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către
Întreprinderea de Stat „Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni” împotriva
Societății cu răspundere limitată „Maurt” cu privire la încasarea datoriei, a penalității
și a dobânzii de întârziere,

împotriva deciziei din 03 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost
respins apelul declarat de către Întreprinderea de Stat „Stațiunea didactico-
experimentală din Stăuceni” și a fost menținută hotărârea din 16 decembrie 2019 a
Judecătoria Chișinău, sediul Centru,

constată:

La 04 septembrie 2019 ÎS „Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni” a
depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Maurt” cu privire la încasarea
datoriei, a penalității și a dobânzii de întârziere.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, în perioada 19 octombrie 2016-
29 octombrie 2016 a livrat către SRL „Maurt” struguri în stare proaspătă din roada
anului 2016 în cantitate de 99 170 de kg, conform facturilor fiscale nr. AAF3948901
din 19 octombrie 2016; nr. AAF3948902 din 19 octombrie 2016; nr. AAF3948903
din 20 octombrie 2016; nr. AAF3948904 din 20 octombrie 2016; nr. AAF3948905
din 21 octombrie 2016; nr. AAF3948906 din 26 octombrie 2016; nr. AAF3948907
din 26 octombrie 2016; nr. AAF3948908 din 26 octombrie 2016; nr. AAF3948909
din 28 octombrie 2016; nr. AAF3948910 din 28 octombrie 2016; nr. AAF3948911
din 29 octombrie 2016, care nu au fost achitați.

A menționat că, în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr. 03-p/2016
din 24 august 2016, încheiat între ÎS „Stațiunea didactico-experimentală din
Stăuceni”, în calitate de vânzător și SRL „Maurt”, în calitate de cumpărător,
vânzătorul și-a asumat obligația de a vinde, iar cumpărătorul - de a cumpăra poamă
albă (producție agricolă) în cantitate de 500 000 de kg, la prețul de 3,50 de lei kg, de
a recepționa și achita producția livrată.

A susținut că, conform pct. 2.1 al contractului, achitarea pentru producția agricolă livrată urma a fi efectuată de cumpărător la momentul livrării, conform facturii fiscale, dar nu mai târziu de trei zile de la data recepționării producției agricole, iar conform pct. 5.2 al contractului, pentru neexecutare/executare întârziată a obligațiilor prevăzute în contract (pct. 1.1 și pct. 2.1), partea vinovată achită celeilalte părți o penalitate în mărime de 0,1% din valoarea obligației ajunse la scadență pentru fiecare zi de întârziere.

A afirmat că, SRL „Maurt” nu și-a îndeplinit obligațiunile contractuale de achitare a prețului pentru marfa livrată, formând, astfel, o datorie în sumă de 404776 de lei.

A relevat că, la 25 februarie 2019 au fost înaintate SRL „Maurt” pretenții, recepționate la 01 martie 2019 și la 18 iulie 2019 a fost expediată somația nr. 19-125, la care au fost anexate și facturile fiscale și copiile bonurilor de consum, care confirmă recepționarea strugurilor de la vânzător de către cumpărător prin intermediul transportatorului care este al cumpărătorului conform pct. 2.3 al contractului, însă până la data depunerii prezentei cereri nu a fost achitată datoria.

A solicitat încasarea de la pârât a sumei de 404776 de lei, cu titlu de datorie, a sumei de 412827,86 de lei, cu titlu de penalitate, a sumei 188656,94 de lei, cu titlu de dobândă de întârziere și a taxei de stat.

Prin hotărârea din 16 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, a fost respinsă acțiunea depusă de către ÎS „Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni” ca neîntemeiată.

La 30 decembrie 2019 ÎS „Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni” a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

Prin decizia din 22 septembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de către ÎS „Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni”, a fost casată hotărârea primei instanțe și a fost emisă o nouă hotărâre, prin care a fost admisă parțial acțiunea și au fost încasate de la SRL „Maurt” în beneficiul ÎS „Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni” suma de 404776 de lei, cu titlu de datorie, suma de 412827,86 de lei, cu titlu de penalitate, în total suma de 817603,86 de lei și în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 24528,11 lei, proporțional pretențiilor admise. În rest acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 03 martie 2021 a Curții Supreme de Justiție, a fost admis recursul declarat de către SRL „Maurt”, reprezentată de către avocatul Marian Bucătaru, a fost casată decizia instanței de apel și a fost trimisă cauza spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 03 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de către ÎS „Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni” și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Instanța de apel a reținut că, apelantul și-a întemeiat pretențiile invocate în cererea de chemare în judecată în baza facturilor fiscale eliberate la 17 iulie 2019 pentru livrările efectuate în perioada 19 octombrie 2016-29 octombrie 2016, pretinzând încasarea sumei de 404776 de lei.

Sub acest aspect, instanța de apel a relevat că, este întemeiată concluzia primei instanțe, care a reținut că, facturile fiscale cu nr. AAF3948901 din 19 octombrie 2016, nr. AAF3948902 din 19 octombrie 2016, nr. AAF3948903 din 20 octombrie 2016, nr. AAF3948904 din 20 octombrie 2016, nr. AAF3948905 din 21 octombrie 2016, nr. AAF3948906 din 26 octombrie 2016, nr. AAF3948907 din 26 octombrie 2016, nr. AAF3948908 din 26 octombrie 2016, nr. AAF3948909 din 28 octombrie 2016, nr. AAF3948910 din 28 octombrie 2016 și nr. AAF3948911 din 29 octombrie 2016 sunt unilateral emise de către ÎS Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni și nu sunt semnate de către cumpărătorul SRL „Maurt”.

În consecință, instanța de apel a reținut drept justă concluzia primei instanțe, care a conchis că, nu pot reținute facturile fiscale ca temei de încasare a datoriei, or, acestea urmau a fi emise imediat la momentul livrării, însă acestea au fost eliberate în anul 2019, pentru acțiuni de livrare a mărfii din anul 2016, în scopul executării unui contract din anul 2016.

Mai mult ca atât, instanța de apel a reținut că, semnarea în mod unilateral a facturilor fiscale enunțate contravine și pct. 28 al Instrucțiunii privind completarea formularului tipizat primar cu regim special „Factură Fiscală”, aprobată prin ordinul Ministerului Finanțelor nr. 118 din 28 august 2017.

Instanța de apel a menționat că, nu poate fi reținută drept probă admisibilă, în confirmarea pretențiilor apelantului, nici afirmațiile precum că, livrarea strugurilor a fost efectuată de vânzător, iar recepționarea a fost efectuată de cumpărător, prin intermediul șoferilor din numele cumpărătorului și erau totodată și reprezentanții cumpărătorului, fapt constatat prin intermediul facturilor fiscale, deoarece în speță, nici această probă nu confirmă recunoașterea de către SRL „Maurt” a datoriei pretinse, or, în sensul art. 130 alin. (5) CPC, proba este declarată ca fiind veridică dacă instanța constată prin cercetare și comparare cu alte probe că datele pe care le conține corespund realității.

Totodată, instanța de apel a menționat că, legislația fiscală nu prevede un alt document fiscal, care ar substitui factura fiscală în cazul livrării de bunuri impozabile cu TVA de către subiecții. Astfel, nu pot fi reținute ca întemeiate argumentele invocate în cererea de apel precum că, faptul livrării produselor agricole către SRL „Maurt” în volumul indicat în acțiunea civilă este probat prin facturile și bonurile de consum intern anexate la materialele cauzei (f. d. 68-78, vol. I), or, legiuitorul a prevăzut expres forma oformării livrărilor de mărfuri impozabile, astfel, fiind necesară confirmarea cumpărătorului privind procurarea mărfurilor, fapt care urmează a fi atestat în factura fiscală, circumstanță absentă în materialele cauzei.

Instanța de apel a mai reținut că, la materialele cauzei nu au fost prezentate careva probe, care să ateste că, SRL „Maurt” a împuternicit o persoană, șofer sau un alt terț de a semna careva facturi, bonuri de consum sau alte acte, precum și la caz nu există nicio delegație/procură/mandat, anexată la facturile fiscale. Nu există ștampila SRL „Maurt” aplicată pe facturile fiscale sau alte acte ce demonstrează că, aceasta marfă a ajuns la cumpărător.

Afară de aceasta, instanța de apel a conchis că, nici constatările Inspecției Financiare din subordinea Ministerului Finanțelor, în cadrul inspectării financiare tematice pentru perioada 01 ianuarie 2016-01 noiembrie 2017 desfășurată în

perioada 27 noiembrie 2017-15 decembrie 2017 în conformitate cu solicitarea nr.19/27-2430 din 07 noiembrie 2017 a Centrului Național Anticorupție, nu poate constitui temei de admitere a pretențiilor din cererea de chemare în judecată și nu denotă existența de fapt a livrării către SRL „Maurt” și recepționarea de către aceasta a mărfii nominalizate, iar careva probe pertinente în acest sens, la caz, nu au fost prezentate. Or, conform legislației în vigoare, livrarea mărfurilor urmează a fi atestată în factura fiscală, circumstanță care, însă, lipsește la materialele cauzei.

La 17 august 2021 ÎS „Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt neîntemeiate și ilegale.

A menționat că, în cazul în care cumpărătorul nu va executa obligația de a cumpăra poamă albă în cantitate de 500000 de kg la preț de 3,50 de lei, conform pct.1.1 al contractului, suma avansului de 150000 de lei achitat de cumpărător nu se restituie, conform pct. 5.3 al contractului de vânzare-cumpărare nr. 03-p/2016 din 24 august 2016. Reieșind și din aceste prevederi contractuale, cumpărătorul nu și-a onorat obligațiunile de achiziționare a strugurilor conform contractului și nu a achitat integral suma la scadență pentru cantitatea totală de struguri în stare proaspătă livrați, iar în acest sens, atât prima instanță, cât și instanța de apel au ajuns la o concluzie greșită, denaturată și a contribuit la legalizarea acțiunilor ilicite de către persoanele implicate în tranzacție în scopul delapidării bunurilor întreprinderii și ale statului, întrucât bunurile gestionate de întreprindere constituie proprietate publică de stat, iar faptul săvârșirii infracțiunii este cercetat de organul de urmărire penală al Ministerului Afacerilor Interne reprezentat de către Inspectoratul de poliție Rîșcani, ordonanța de recunoaștere a recurentului în calitate de parte vătămată a fost anexată la materialele cauzei, însă instanțele de judecată nu au luat în considerare faptul ilicit și au adoptat o concluzie greșită.

A susținut că, instanțele judecătorești nu au luat în considerare faptul că, această tranzacție este specifică produselor ușor alterabile și procesul de recoltare și livrare a strugurilor în stare proaspătă a fost efectuat etape.

A afirmat că, instanțele judecătorești greșit au menționat că, factura fiscală seria EUH nr. 000304230 din 26 octombrie 2016 este documentul, ce ar confirma livrarea strugurilor, însă din analiza facturii fiscale date se observă că, în aceasta lipsesc mențiunile referitoare la transportare, la locul de încărcare și locul de descărcare, tipul ambalajului, numărul de locuri, deopotrivă este indicată masa brută 0,00 tone, deși la cantitate este indicat 117370 de kg struguri de soiul Rkașiteli. Deși factura fiscală seria UH nr. 000304230 din 26 octombrie 2016 contravine facturilor de livrare, din care rezultă că, au fost livrați struguri de soiul Aligote în cantitate totală de 35770 de kg la prețul de 3,5 lei/kg în sumă totală de 125195 de lei, struguri de soiul Rkașiteli în cantitate de 8650 kg la prețul de 5,0 lei/kg în sumă de 43250 de lei și struguri de soiul Rkașiteli în cantitate totală de 73440 kg la prețul de 4,5 lei/kg în sumă totală de 330480 de lei, prin urmare, cantitatea totală livrată, conform facturilor de livrare, fiind de 117860 kg în sumă totală de 498925 de lei, fapt ce

denotă livrarea unei cantități mai mari de struguri, cu 490 kg mai mult decât în factura fiscală seria EUH nr. 000304230 din 26 octombrie 2016, care, de asemenea, nu au fost achitați, iar prețurile de livrare a strugurilor din facturile de livrare fiind în contradicție cu cele din factura fiscală seria EUH nr. 000304230 din 26 octombrie 2016, costul total al strugurilor fiind diminuat cu 88130 de lei.

A notat că, instanțele judecătorești nu au dat apreciere acestor circumstanțe și au adoptat o concluzie arbitrară, greșită, subiectivă și unilaterală, ce contravine adevărului obiectiv al cauzei și este întemeiată pe un fapt ilicit în scop de îmbogățire fără justă cauză a SRL „Maurt”.

A declarat că, până a fi emisă factura fiscală seria EUH nr. 000304230 din 26 octombrie 2016, în continuarea executării contractului de vânzare-cumpărare, la solicitarea cumpărătorului care a asigurat prezența mijloacelor de transport, conform p.2.3 al contractului de vânzare-cumpărare nr. 03-p/2016 din 24 august 2016, vânzătorul a continuat să livreze intimatului struguri în stare proaspătă, conform facturilor seria WB nr. 4013900 din 19 octombrie 2016, seria WB nr. 4013890 din 26 octombrie 2016, seria WB nr. 4013891 din 26 octombrie 2016, seria WB nr.4013892 din 26 octombrie 2016, seria WB nr. 4013902 din 28 octombrie 2016, seria WB nr. 4013903 din 28 octombrie 2016, seria WB nr. 4013904 din 29 octombrie 2016, nr. 10 din 19 octombrie 2016, nr. 11 din 20 octombrie 2016 și nr.12 din 20 octombrie 2016 și conform bonului de consum f/n din 21 octombrie 2016.

A specificat că, din motive care nu au depins de voința recurentului, inclusiv din motivul reținerii la 22 noiembrie 2016 de către organul de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție și al arestării preventive a administratorului ÎS Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni, Tudor Ungureanu, precum și al schimbărilor operate în organele de conducere ale recurentului de către fondatorul întreprinderii, Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare (denumire ulterioară Ministerul Agriculturii, Dezvoltării Regionale și Mediului) în anii următori, nu au fost emise în timp util facturile fiscale pentru livrările efectuate în perioada 19 octombrie 2016-29 octombrie 2016.

A invocat că, faptul livrării strugurilor către SRL „Maurt” a fost constatat și în actul de control, întocmit de către Inspekția Financiară din subordinea Ministerului Finanțelor în cadrul inspekției financiare tematice la ÎS Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni pentru perioada 01 ianuarie 2016-01 noiembrie 2017 desfășurată în perioada 27 noiembrie 2017-15 decembrie 2017 în conformitate cu solicitarea nr. 19/27-2430 din 07 noiembrie 2017 a Centrului Național Anticorupție.

A mai invocat că, în scopul înlăturării încălcării legislației fiscale, a asigurării ținerii contabilității întreprinderii în conformitate cu legislația în vigoare și pentru neadmiterea prejudicierii întreprinderii, a statului și a bugetului de stat, la 17 iulie 2019 de către noua administrație a ÎS Stațiunea didactico-experimentală Stăuceni a fost dispusă emiterea și eliberarea facturilor fiscale în baza documentelor de livrare din perioada 19 octombrie 2016-29 octombrie 2016, care au fost expediate pentru recepționare și semnare cumpărătorului, SRL „Maurt” în ordinea și modalitatea stabilite de legislație.

A relevat că, faptul livrării producției agricole struguri în stare proaspătă este cert confirmat prin facturile de livrare a strugurilor și bonurile de consum, semnate

și recepționate de șoferii mijloacelor de transport care au acționat în interesul cumpărătorului conform pct. 2.3 al contractului de vânzare-cumpărare nr.03-p/2016 din 24 august 2016, cu care au fost transportați strugurii către SRL „Maurt”, momentul transmiterii-primirii strugurilor de către cumpărător fiind data indicată în facturile și bonurile de consum de livrare a strugurilor din plantațiile de vie ale recurentului, detașamentul agricol din extravilanul comunei Stăuceni, loc special amenajat de încărcare-descărcare în transportul cumpărătorului, cu cântărirea cantităților de struguri la cântarul de la depozitul vânzătorului.

A menționat că, instanțele judecătorești au apreciat eronat aceste înscrisuri și și nu au luat în considerare faptul că, intimatul SRL „Maurt” la scadență a efectuat doar câteva plăți potrivit bonurilor de plată după cum urmează: la 21 septembrie 2016 a fost achitată suma de 125195 de lei, la 05 octombrie 2016 a fost achitată suma de 52845 de lei și la 11 octombrie 2016 a fost achitată suma de 132755 de lei, iar în total intimatul a achitat la scadență suma de 410795 de lei, dintre care 150000 de lei constituie suma avansului acordat de cumpărător potrivit pct. 2.2 al contractului de vânzare-cumpărare și care urmează a fi dedus din calcule la efectuarea tuturor achitărilor și la executarea deplină a obligațiilor contractuale, iar mai apoi a încetat de a efectua plăți și a decis să se eschiveze de la achitarea plății, considerând că dacă administratorul întreprinderii, Tudor Ungureanu a fost reținut și arestat de Centrul Național Anticorupție, SRL „Maurt” nu va mai achita datoria formată față de recurent.

A susținut că, decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe contravin prevederilor legale, aplicabile cauzei în speță și, anume, art. 753, 756 alin. (2) și (3), 757 alin. (1), 759 alin. (1) și (2), 760 alin. (1) și (2), 761 alin. (1) și (2), 775 și 776 alin. (2) din Codul civil (în redacția legii până la 01 martie 2021).

A afirmat că, instanțele judecătorești, la examinarea cauzei, urmau să aplice art. 110 alin. (1) și 108 alin. (1) din Codul fiscal.

A relatat că, nu este de acord cu concluziile instanței de apel precum că, facturile fiscale nr. AAF3948901 din 19 octombrie 2016, nr. AAF3948902 din 19 octombrie 2016, nr. AAF3948903 din 20 octombrie 2016, nr. AAF3948904 din 20 octombrie 2016, nr. AAF3948905 din 21 octombrie 2016, nr. AAF3948906 din 26 octombrie 2016, nr. AAF3948907 din 26 octombrie 2016, nr. AAF3948908 din 26 octombrie 2016, nr. AAF3948909 din 28 octombrie 2016, nr. AAF3948910 din 28 octombrie 2016 și nr. AAF3948911 din 29 octombrie 2016 sunt unilateral emise de către ÎS „Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni” și nu sunt semnate de către cumpărătorul SRL „Maurt”, or, refuzul SRL „Maurt” de a semna facturile enunțate constituie o comportare de rea-credință și are drept scop de a nu achita plata pentru producția livrată acestuia.

A mai relatat că, faptul livrării producției agricole este cert stabilit în conformitate cu pct. 2.3 al contractului de vânzare-cumpărare nr. 03-p/2016 din 24 august 2016.

Prin referința depusă la 05 octombrie 2021 SRL „Maurt” a solicitat declararea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale,

dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa părților copia deciziei contestate la 19 iulie 2021 (f. d. 120, 121, vol. II).

Astfel, recursul declarat la 17 august 2021 este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Întreprinderea de Stat „Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat asupra deciziilor instanței de apel are caracter nedevalidativ și controlul judiciar se circumscrie doar asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se în exclusivitate doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursul declarat de către Întreprinderea de Stat „Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Întreprinderea de Stat „Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Întreprinderea de Stat „Stațiunea didactico-experimentală din Stăuceni” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic